

моряванното залеганье на Франклина, Генералъ Брадокъ тръгнѣ на пѣтъ. Брадокъ имаше за другаръ Георгия Вашингтона, който едвамъ имаше дваисетъ и двѣ годишна врѣстъ, а вече бѣше показалъ по единъ най-блѣскавъ начинъ своята предприимчивость и хладнокрѣвна храбрость. Въ началото на войната, генералътъ нападнѣ на единъ отредъ (табуръ) Френци. Послѣднитѣ бѣхъ подъ командата на Жумонвиля, който паднѣ въ туй сбиванье. Вашингтонъ познаваше най-добрѣ таквазъ война. Генералътъ вѣщъ само въ редовния бой мисляше да са бие въ лѣсиститѣ мѣста на Америка, сѣщо както и по отворенитѣ равнини на Европа. Той отиваше съ набити редове противъ настаненитѣ въ засада неприятели и противъ распрѣсенѣтитѣ на ввредъ Индийци. Като преминѣ Мононгаелу за да нападне твърдѣля на Дюкена, генералъ Брадокъ са видѣ загащенъ изневѣрки отъ неприятелитѣ, които го потирихъ и убихъ. Отъ 86-тѣ офицери на неговата малка войска 26 паднѣхъ на бойното поле а 37 бѣхъ ранени. Дрѣхата на Георгия Вашингтона бѣше пробита отъ четире коршуна, и подъ него два коня бѣхъ убити. Той са оттегли съ останѣлата английска войска. Младийтъ земемеръ на Виргиния и старийтъ работникъ на книгопечатницата въ Филадельфия, които по-подиръ станѣхъ толкозъ знаменити, като защищавахъ независимостъта на колониятъ противъ Англия, отличихъ са сега въ защитата на цѣлостъта на колониятъ отъ Франца.

Подиръ разбиваньето на Брадока, Франклинъ накара пенсилванскѣто събранье да гласопо-